

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΓΚΥ, 35 ετών. ΜΠΕΜΠΕΚΑ, 5 ετών. ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

(Σ' ένα σαλόνι, το οποίο χρησιμοποιείται και για τραπέζαρια. Παλιὰ έπιπλα από φραγμένο βελούδο, ένας καθρέφτης θαμπός με κορνίζα ξεθωριασμένη, ένα χαλί τρυπημένο. Στις άρχές δεν φαίνεται κανείς. Έξωφρα μπαίνει μέσα ο Γκνύ, άδηγούμενος από μιὰ ύπηρετρία).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Περιμένετε, κύριε, αν θέλετε έδω. Έως έρθει έντωμεταξύ ή κυρία.

ΓΚΥ. — Καί ό κύριος;

(Η ύπηρετρία κουνάει τό κεφάλι της).

ΓΚΥ, (έπίμονα). — Ό κύριος;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Δέν έξέρουμε πού πήγε ό κύριος. Έφρυγε, χωρίς να πη πού πάει. Περιμένετε ώστόσο τήν κυρία. Έως αυτή ξέρει περισσότερα.

(Η ύπηρετρία φεύγει).

ΓΚΥ, (μόνος). — Κρύβεται ό άνανδρος; Κρύβεται; Μά δέν θα μού ξεφύγει. Ήρθε ή ώρα πού θα έκδικηθώ. Τήν προετοιμαζα τόσο καιρό αυτή τήν έκδίκησι. Έτσι, έ; Έπειδή αυτός είνε ώραιοσ, νομίζει πως μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Μπορεί να παίρνει τήν άραβωνιαστική ενός άλλου, όπως μού πήρε τή δική μου... Ήμιον τόσο εύτυχοσμένος! Άάφρανα τή Μαριέττα κ' αυτή μ' αγαπούσε τρελλά. Ήταν χειμώνας όταν άραβωνιαστήκαμε και λογαριάζαμε να κάνουμε τούς γάμους μας τήν άνοιξη. Όταν έξαρνα παραιοιάστηκε εκείνος, ό ώραιοσ Λουκιανός Σάλου, και μού τήν πήρε. Μού πήρε τή Μαριέττα, πού ήταν για μένα τό πάν. Μού τήν πήρε, γιατί ήταν πού ώμορφος από μένα και ήξερε να γοητεύει τίς γυναίκες. Μου τήν ξελόγιασε σιγά-σιγά, ό άνανδρος, ό ληστής, ό κλέφτης!... Ά, πόσο ύπόφερα!...

Κόντευα να τρελλαθώ από τήν άπελπισία μου. Έλεσα στά πόδια τής Μαριέττας, τήν ίκέτευσα να γυρίσει κοντά μου, μά τού κάκου. Ήταν παιά ξετρελλαμένη με τόν ώραιο τής Λουκιανό. Τότε σκέφτηκα να έκδικηθώ. Μά δέν βιαζόμουν... Ρίχτηκα σέ διάφορες έπιχειρήσεις, για ν' άπασχολήσω λίγο τή σκέψη μου. Και να πού τ' έφερε ή τύχη να γίνω πλούσιος, πού πλούσιος... Μά τί να τό έκανα τά πλούτη, μόνος, έρσιμος, προδομένος; Όταν έξαρνα, μού ήρθε μιὰ ιδέα. Ό πλούτος είνε παντοδύναμος, είνε τό καλύτερο μέσον έκδίκησησ. Ήξερα ότι ό Λουκιανός ελιζε τή μαγία να παίξει χαρτιά, κ' έχανε κάθε τόσο μεγάλα ποσά. Ελιξα μάθει πως ελιζε έτσι καταστραφεί οικονομικά. Κι' άποφάσισα τότε να τόν συναντήσω και να τού πληρώσω τό κακό πού μούκανε... Τόν άντάμωσα και τού έδειξα μιὰ ύποκριτική φιλία, σάν να ελιξα ξεχάσει παιά τό κακό πού μού έκανε. Τού δάνεψα χρήματα, λίγα στις άρχές, πολλά ύστερα. Έκείνος, χωρίς να ύποψιάζεται καθόλου τί παγίδα τού έστηνα, δεχόταν με χαμόγελο έμπιστοσύνης και χαράσ τό χρήματά μου. Και τώρα... τώρα μπορώ να τόν κάνω ό,τι θέλω. Μπορώ να στείλω τόν Λουκιανό στη φυλακή και ν' αναγκάσω τή Μαριέττα να πείσει στά πόδια μου, ζητώντας έλεος. Ήρθε ό καιρός να γελάσω κ' έγώ. Χά, χά! Αυτό δά περιμένα. Να μαζευτή ήνα μεγάλο ποσό, ώστε να τού είνε άδύνατο να μού τό έπιστρέψει. Μού χρεωστάει ήδη εκατό χιλιάδες φράγκα. Και στά χάλια πού βρισκται σήμερα, δέν θα μπορέσει να μού δώσει ούτε χίλια. Τί θα γίνη λοιπόν; Όά τόν καταγγείλω και θα τόν βάλω στη φυλακή, θα κάνω κατάσχηση σά έπιπλά του, δέν θα τού άφήσω ούτε μιὰ ψάθα... (Γυρνάει και βλέπει γύρω του). Τί ώραία έπιπλα, άλλήθεια!... Δέν θα βγάλω ούτε χίλια φράγκα άν' όλ' αυτά. Μά θα χορτάσω έκδίκησα. Ά, να σέ τί άβήδητητα κατάντησε ή Μαριέττα. Τής έχει φάει πρό πολλού, και τή μικρή τής προκία. Καλά να πάθει διωσ... Προτίμησε αυτόν, τόν ώραιο τυχοδιώκτη, από μένα... (Έξωφρα άκούγονται τά βήματα και ή φωνή ενός μικρού παιδιού). Ένα παιδί!... Ά, ναι... Ό Λουκιανός μού ελιζε ότι έχει ήνα κοριτσάκι. Κι' αυτό μ' έκανε να νοιώσω μέσα μου μιὰ φοβερή ήλπία...

(Η Μπεμπέκα μπαίνει μέσα, κρατώντας μιὰ κούκλα και τραγουδώντας. Ό Γκνύ τήν κιντάζει και χλωμιάζει. Η μικρούλα καθίζει τήν κούκλα της σέ μιὰ πολυθρόνα).

ΓΚΥ, (ψιθυριστά). — Θεέ μου!... Είνε άπαράλλαχτη ή Μαριέττα, όταν ήταν μικρούλα και παίζαμε μαζί. Ελιζε τά ίδια καστανά και πούλ σγουρά μαλλιά, τά ίδια γλυκά γκριζα μάτια, τό ίδιο μικρό σματάκι, με τά κόκκινα χελιάκια...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ, (κιντάζει τόν Γκνύ, χαμογελάει και πάει κον-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΤΟΥ ΗENR'-J':CQUES PRYUMEN

τά του). — Καλημέρα σας, κύριε!

(Ό Γκνύ κλείνει για μιὰ στιγμή τά μάτια του θαμπωμένος. Η Μπεμπέκα με τό μικρό της χεράκι τού άγγίζει έλαφρά τά γόνατα).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Κοιμάστε, κύριε;

ΓΚΥ, (άνοίγοντας τά μάτια του). — Πώς σέ λένε, μικρού-

λα μου;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Με λένε Μπεμπέκα.

ΓΚΥ, (ψιθυριστά). — Έτσι τήν έλεγαν κ' έκεινην τότε.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Τή μαμά μου τή λένε Μαριέττα και τόν μπαμπά μου Λουκιανό. Κι' έσάς πως σάς λένε;

ΓΚΥ, (άποφεύγοντας ν' άπαντήση). — Και τήν κούκλα σου πως τή λένε;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Τή λένε Μιμή. Τήν αγαπώ πολύ τή Μιμή. Είνε τό παιδί μου. Κι' ό μικρός μου φίλος ό Ζάν τήν αγαπάει πολύ και τή λέει κ' αυτός παιδί του, όταν παίζουμε μαζί. Ξέρετε, ό Ζάν είνε πολύ καλός. Όταν μεγαλώσουμε, θα παντρευτούμε.

ΓΚΥ, (συγκινημένος). — Τά ίδια... Έτσι, όταν ήμαστε κ' έμεις μικροί, παίζαμε μαζί. Ήμιον έγώ ό μπαμπάς κ' έκεινη ή μαμά τής κούκλας της. Και λέγαμε πως όταν μεγαλώσουμε...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ, (διακόπτοντας τον). — Τί λέτε, κύριε; Ήσαστε κ' έμεις μικροί και παίζατε; Και τώρα εστε λυπημένος και κλαίτε γιατί δέν εστε πειά μικρός; Και ή μαμά είνε πολύ λυπημένη και τή φιλώ για να τήν παρηγορώ. Θέλετε να σάς φιλήσω κ' έσάς, κύριε; (Φιλεί με τ' άγνά της χελιάκια τό τραχύ πρόσωπο τού Γκνύ, ό οποίος πνίγει ήνα λυγρό).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Γιατί κλαίτε έτσι, κύριε; Κι' ή μαμά κλαίει διαρκώς...

ΓΚΥ, (σφογγίζοντας τά μάτια του ταραγμένος). — Είνε λακόν πολύ λυπημένη ή μαμά σου;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ω, ναι...

Είνε πάρα πολύ λυπημένη. Γιατί κάποιος κύριος κακός, ό, πολύ κακός, θέλει να μάς βιάσει, καθώς λένε ό μπαμπάς και ή μαμά. Κι' ό μπαμπάς έφυγε και δέν έξέρουμε πού πήγε. Κι' ή μαμά κλαίει, όλο κλαίει... Έδώ και λίγη ώρα, έφυγε κ' αυτή, μά ξερό πού πάει. Θέλετε να σάς πω πού πάει; Μά δέν θα τό πητε σέ κανένα... (Με ύφος έμπιστοεικό). — Πήγε να πουλήσει τό δαχτυλίδι της με τήν πράσινη πέτρα. Ελιζε πολλά δαχτυλίδια και βραχιόλια και καρφίτσες ή μαμά. Μά τό πούλησε όλο. Και δέν τής ελιζε μείνει παρά μιάνο τό δαχτυλίδι με τήν πράσινη σέτρα. Μά σήμερα πήγε να τό πουλήσει κ' αυτό. Και ξέρετε γιατί; Αυτό είνε ακόμα πού μιστικό. Ή μαμά θέλει να μαζέψει μερικά χρήματα, για να τό στείλι στον κακό κύριο και να τόν ημερώσει λίγο. Και για να κάνει οικονομία, καθώς λέει, δέν υάζ παίρνει παιά ούτε φρούτα, ούτε γάλα. Και χρέσ τό βράδυ, δέν ελιχαμε ούτε φαγητό. Έγώ πεινοούσα,

μά δέν τό ελιτα στη μαμά. Γιατί μιὰ φορά, όταν τής τό ελιτα, άρχισε να κλαίει.

ΓΚΥ, (σφιγγοντας στην άγκυλιά του τή μικρούλα). — Καυμένην μου, Μπεμπέκα!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ά, εκείνος ό κακός κύριος!... Φαίνεται πως έδωσε κάποτε χρήματα στο μπαμπά. Δέν ήταν πάντα, φαίνεται, κακός. Μά τώρα τά ζητάει πίσω τά χρήματά του και θέλει να βάλι τόν μπαμπά στη φυλακή. Και κλαίει όλο, ό μπαμπάς, ή μαμά κ' έγώ...

ΓΚΥ, (πολύ συγκινημένος). — Μικρό μου άγγελούδι!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Πέστε μου τώρα, γιατί κλαίγατε έσείς;

ΓΚΥ. — Γιατί... Γιατί... Νά... Γιατί δέν έγω κ' έγώ ήνα άμορφο ναι πολύ κοριτσάκι σάν έσένα.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Αυτάμα πολύ, κύριε. Μά έγώ, βλέπετε, έχω μπαμπά και μαμά. Άν δέν ελιξα, θα έρχόμουν μαζί σας. Φαίνεται τόσο καλός, και σάς αγαπώ. Σάς αγαπώ πολύ...

(Ό Γκνύ σηκώνεται από τή θέσι του).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Γιατί σηκώθηκε; Θά φύγετε; Περιμένετε λίγο, νάρθη ή μαμά. Θά ιδήτε τί καλή πού είνε. Μόνο πού τά μάτια της είνε κόκκινα, γιατί κλαίει κάθε τόσο, άποχισμένη στο τραπέζι τής σάλας. Κλαίει και λέει: «Είμαι πολύ δυστυχισμένη».

ΓΚΥ. — Πρέπει να πηγαίνω, μικρούλα μου.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Και δέν θα ξανάρθετε;

ΓΚΥ. — Θέλει να ξανάρθεω;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Και βέβαια θέλω. Φαίνεται τόσο καλός και σάς αγαπώ τόσο, γιατί εστε λυπημένος... Μά... Άκούστε... Έγώ δέν μπορώ να έρθω μαζί σας... Άλλά... μπορώ να σάς δώσω

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Κλαίει διαρκώς, άκουμισμένη στο τραπέζι τής σάλας...

τήν κούκλα μου για να παρηγορηθῆτε. Είνε ωραϊότερη από μένα και άνοιγοκλείνει τὰ ματάκια της. Τὴν ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ ἔχω κ' ἄλλη μιά. Μά, κύριε, πάλι κλαίτε!... Τί πρέπει νὰ κάνω για νὰ μὴν κλαίτε; ΓΚΥ. — Δὲν ἔχω συνήθεια νὰ μιλῶ μ' ἀγγελοῦδια σὰν ἐσένα, μικροῦλα μου.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Δὲν τὴ θέλετε λοιπὸν τὴν κούκλα μου; ΓΚΥ. — Ἄκουσε, μικροῦλα μου... Θὰ τὴν πάρω ὅταν Ξαναέρθω. ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Καὶ πότε θὰ Ξαναῆρθετε; ΓΚΥ. — Δὲν ἔξωρ πότε. Νά, μετὰ δυὸ-τρεῖς μέρες... ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Πολὸν καλά, θὰ σὰς περιμένουμε... ΓΚΥ. — Καὶ τώρα, πρὶν φύγω, θὲς νὰ σὲ φιλήσω κ' ἐγώ; ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Φιλήστε με, κύριε. (Ὁ Γκὺ σκύβει καὶ φιλεῖ μὲ πατρικὴ στοργὴ τὰ τριανταφυλλένια της μαγουλάκια).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Καλὴ ἀντάμωσι, λοιπὸν, κύριε... ΓΚΥ. — Καλὴ ἀντάμωσι, μικροῦλα μου. (Κτυτᾶζει σιωπηλὰ τὰ γλυκὰ μάτια τῆς μικροῦλας). ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε τ' ὄνομά σας. Ποιὸς νὰ πῶ στή μαμά μου πὼς ἦρθε; ΓΚΥ. — Νὰ πῆς πὼς ἦρθε κάποιος πὸν τὸν ἔστειλε ὁ κακὸς κύριος...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ὁ κακὸς κύριος! ΓΚΥ. — Ναι. Καὶ πὼς ἦρθε νὰ σὰς πῆ, ὅτι ὁ κακὸς κύριος ἔγινε Ξαφνικὰ καλὸς καὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε παιδιὰ τὰ χροῖματά σου τοῦ χρυστάει ὁ μπαμπᾶς σου. Καὶ, μάλιστα, θὰ τοῦ στείλῃ κ' ἄλλα πολλὰ κ' ἔπειτα θὰ φύγῃ μακριὰ, πολὺ μακριὰ, γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσῃ ποτὲ παιδιὰ. Κατάλαβε τί σοῦ εἶπα, μικροῦλα μου;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ναι, κατάλαβα. Ὁ κακὸς κύριος ἔγινε ἔξωρνα καλὸς. Μά, γιατί; ΓΚΥ. — Γιατί τοῦ μίλησε κάποιος ἀγγελος... (Ὁ Γκὺ φεύγει μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, μὲ μάτια κόκκινα, συντριμμένους, μὰ κ' ἐδ-χαριστήμενος)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. (μόνη). — Τοῦ μίλησε ἔνας ἀγγελος!... Καλὰ λέει ἡ μαμά πὼς οἱ καλοὶ ἀγγελοὶ μᾶς προστατεύουν...

ΠΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΙ'ΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΑΡΟΥ ΝΤΟΥΡΕΤ

Κατὰ τὴ βασιλεία τοῦ ἀειμνήστου Ὁθωνοῦ, ὑπῆρθε ἄρκετὸν καιρὸ ὡς φρουράρχος Ἀθηνῶν ὁ Βαυαρὸς συνταγματάρχης Ντουρέτ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ντουρέτ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀξιωματικούς κ' ἀπὸ τοὺς ἐξυπνότερους ξένους, οἱ ὁποῖοι ἔχαν ἀκολοθηθεῖσιν τὸν Ὁθωνα στὴν Ἑλλάδα. Γιὰ τὸν Ντουρέτ, λοιπὸν, αὐτὸν διηγούνται τὰ ἑξῆς χωριτωμένα ἀνέκδοτα:

Ὁ Ὁθων εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους τῶν Ἀθηνῶν. Σὲ μιὰ τέτοια ἐπισκεψὴ του ἔτυχε νὰ σιωδεύεται κ' ἀπὸ τὸ φρουράρχο Ντουρέτ. Ἡ στιγμή λοιπὸν πὸν ἀνέβαιναν τὰ προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ Ὁθων στήθηκε καὶ δειχχνοντας σὸ φρουράρχο τὸ ναὸ τῆς Ἀττέρου Νίκης, τὸν ἐρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε φρουράρχε, πότε χρίστηκε αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα;

Καὶ ὁ Ντουρέτ ἀπάντησε ἀφέλετοτα:

— Δὲν θυμάμαι καλά, Μεγαλειότατε... Μοῦ φαίνεται ὡστόσο ὅτι δὲν εἶχα ἀναλάβει ἀκόμα τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φρουράρχου ὅταν χριζόταν αὐτὴ ἡ ἐκκλησία!...

Ὁ Ντουρέτ διατηροῦσε μακροτάτῃ κάτασπρη γενειάδα. Ὅταν ἐμῶς ἐγκωνιαστικὴ ἡ μόδα τοῦ ὑπογενεῖου, ἡ βασίλισσα Ἀμαλία τοῦ σύστησε ν' ἀκολουθήσῃ κ' αὐτὸς τὴ μόδα αὐτή.

— Ἐνα τριγωνικὸ ὑπογενεῖο θὰ πηγαίνει καλύτερα σὸ στρατιωτικὸ σας παράστημα! τοῦ εἶπε.

— Μολονότι εἶμαι ὑπὲρ τῆς φυσικῆς ἀπλότητος, Μεγαλειότατη, θὰ λάβω ἔπ' ἔθην μου τὴν ὑπόδειξί σας! ἀποκρίθηκε ὁ φρουράρχος.

Τὴν ἄλλη μέρα πρᾶγματι, ὁ Ντουρέτ παρουσιάστηκε στ' ἀνάκτορα μὲ τὰ γενεῖα του ἀγρίως φαλιδισμένα, ἀλλὰ καὶ βαμμένα μαύρα. Ἡ βασίλισσα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της μὸλις τὸν ἀντίκρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιατί αὐτὴ ἡ μεταβολή, κύριε φρουράρχε;

— Μεγαλειότατη, ἀπάντησε ὁ Ντουρέτ μὲ θαυμαστὴν ἐτοιμότητα, τὸ μῦθον μου λενθεῖ γιὰ τὴν ἀπόλειαν... τοῦ ἑτέρου ἡμίσεώς του!...

ΣΕΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ βιβλιοθήκη, εἶνε κάτι πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ νὰ κάνῃ καλὴ χρῆσιν τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς.

John Lubbock

Γύρω-τριγύρω σὸ δωμάτιό μου τὰ βιβλία, σιωπῆλοί μου δοῦλοι, περιμένουν νὰ μὲ παρηγορήσουν σὲ κάθε ὥρα λαμπερῆ ἢ σκοτεινῆ.

Proctor

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΚΙ' ΑΣΙΚΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΓΙΟ-ΓΙΟ

Στὰ σύγκαλά σου ἔλα, Μανιῶ, πρὶν σ' ἀρχινήσω ἀπ' τὸ γονεῖο καὶ μὸλις τὸ χεῖλάκι μου σορῶσαι στίς δυὸ μπάντες, θὰ βλαστημῶ καὶ σταυρὸ καὶ τοὺς ὄσιους ἐν χορῷ καὶ τοὺς μεγαλομάρτυρες φράγκους καὶ προτεστάντες!

Πάλι σὲ δίκες θὰ ριχθῶ μὲ Εἰσαγγελέδες θὰ μπλεχθῶ κ' ὁ τύπος πάλι θὲ νὰ βγῆ νὰ γράψῃ τελευταίως «Ἐγκλημα παρὰ τῷ Ψυροῦ». » Τὸ ἔμ' ἀπέθανε αὐθώρας. » Ἀντιζηλιαὶ τὰ αἶτια. Ἡ ἀπάθεια τοῦ φονέως.

Πᾶψε λοιπὸν νὰ μοῦ κουνᾶς κ' ὀλημερις νὰ μοῦ γυρνᾶς σὰν τίς ἀριστοκρατίσσης, μὲ τὸ γιό-γιό σὸ τὸ χέρι καὶ τὴ συνήθειά σου αὐτὴ, πὸν ἵπνοσε, δὲν ἔξωρ τί, ἐγὼ στὴν κόβω πὶ καὶ φῆ, μὲ δίκοπο μαχαίρι!

ΘΥΣΙΕΣ

Καὶ στὰ χαρτιά καὶ στὸν καφέ μούτε ἡ μάντισσα: — «Ἀδελφέ, λίγον καιρὸ τὰ νεῖτά σου θέλεις γλεντήσῃ ἀκόμα». Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ τῷ ῥιξα ἀκέρητος σὸ ποτι, προτοῦ σὸ τὸ παγωμένο του μὲ ρίξῃ ὁ Χάρος στοῦμα.

Κι' ὅποιος νὰ πῖνω μὲ θωρεῖ, δὲν ἔξωρ, — καὶ μὲ λέει μετρητῆ! — πὸν μεθυσμένη στὰ καλά, πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ φύγῃ, γιὰ τὸ ταξεῖδι τὸ στερνό, τ' ἀνήλιαγο καὶ μακρινό, γὰ κει πὸν ἴσως ἡ ἀτιμὴ χαρὰ νάνα πὸ λίγη...

Μὴ μὲ εἰρωνεύεσαι ἂν πονῶ γιὰ τὴ ζωὴ, μελαχροινό, ἀφοῦ τὴν ἔχω, ὁ ἄμορφος, γιὰ χάρι σου ἀγαθήσει. Ἄν θὲς καὶ τώρα αὐτοκτονῶ, φτάνει νὰ ἔξωρ πὸν τ' ἀγνὸ κ' ἀγαπημένο χέρι σου τὰ μάτια μου θὰ κλείσῃ!...

ΜΕΤΑ ΜΕΛΕΙΑ

Ἐξάσες τὰ πεντάβολα, τῆς κούκλας τὰ βαφτίσια, τὴν πυρλομύγα, τὸ κρυφτὸ, τὰ νᾶζια τὰ παιδία, πὸν σμίγαμε τὰ μάγουλα, σὸ ἴδιο τὸ βιβλίον, στῆς κυρὰ Μάρθας τὸ σχολεῖο, τὸ τελευταῖο θρανίον...

Ἐξάσες καὶ τὸν Αἴσωπο, τὸ σκῆλο τοῦ Σταμάτη, πὸν ἀναπιδῶντας γαῖνε πῶσ ἀπ' τὸν κηποφράχτη καὶ σὺ ἀπ' τὸ φόβο, μὲ στριγγιὰ κραυγῆ, ἀγγελο-χρυσμένη.

πίσω μου ἐρχόσουν νὰ κρυφτῆς, ἀγνή σὰν πεθαμένη!...

Τὴν ἀρρωστιάρα ἔξασες τὴν κούκλα τὴν κερένια καὶ τὸ γιατρὸ πὸν σοβαρὸς μετροῖσε τὸ σφυρμὸ της κ' ὅταν ἀρρώστανες καὶ σὺ, μὲ πῶσι, ὁ ἴδιος, ἔνοιια σ' ἔβλεπε καὶ τῆς ὄψης σου τὸν τάραζε ἡ ἀχρότης...

Καὶ τώρα ἐρωτοχάνεσαι, γι' ἄλλον ἀναστενάξεις, τὸν παιδικὸ σου σύντροφο, σὰν ξένο τὸν κτυτᾶζεις! καὶ καταριέμαι τὴ στιγμή καὶ βλαστημῶ τὴν ὥρα, πὸν δὲ σὲ φίλησα μικρῆ, νὰ τὸ θυμάσαι τώρα...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ὁς γνωστὸν, ὁ Κλεμανσῶ ἦταν πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Μπριάν, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου πολλὲς φορὲς εἶχε μιλήσει δομιῦτατα μέσα στὴ Γαλλικὴ Βουλῆ.

Ὅταν λοιπὸν κάποτε τοῦ παρετήρησαν ὅτι μὲ τὴν αὐστηρὴν κριτικὴν του ἀδικούσε ἴσως τὸν Μπριάν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἐγνώριζε πάρα πολλὰ πράγματα, ὁ περιορισμὸς πολιτευτῆς ἀπάντησε:

— Ὁ Μπριάν ἴσα-ἴσα δὲν ἔξωρ τίποτε, ἐνῶ καταβαθαίνει τὰ πάντα. Εἶνε δηλαδὴ τὸ ἀντίθετο τοῦ Πουανακαρέ.

— Καὶ τί εἶνε ὁ Πουανακαρέ; τὸν ρώτησαν.

— Αὐτὸς τὰ ἔξωρ ὄλα, ἀλλὰ δὲν καταβαθαίνει τίποτε, ἀπάντησε ὁ ἐξυπνότερος «Τί γιός».

